

Страдање Ђуре Шкрбе и Милоша Вановца

Милана Вановац

Информативни прилог

УДК 341.485(=163.41):929.52

DOI 10.7251/TOP2208180V

Мој дјед, мајчин отац, Ђуро (Раде) Шкрба, рођен је 1895. године у Касиндолу. Живио је у Которцу (Горњи Которац), општина Илиџа. Био је солунац, носилац Карађорђевог звијезде са мачевима, албанске споменице и Медаље за храброст Милош Обилић.¹ По занимању је био угоститељ. Држао је кафану са преноћиштем. Петнаест дана по капитулацији Краљевине Југославије, дошли су неки људи у рану зору и рекли да дјед изађе из куће. Дјед наравно није хтио (иако је имао пушку). Они су почели пријетити да ће му, ако не изађе, запалити кућу са дјецом. Да би спасио своју дјецу и супругу, изашао је из куће и никада се више није вратио. Једном се јавио поштанском картом из Копривнице. Не знамо тачно да ли је настадао у Јадовну или Јасеновцу. Сазнали смо последице рата од преживјелих да су му усташе дерале кожу и да је повео у смрт двојицу усташа са собом док су га гурали у јаму. Кућа дједа Ђуре Шкрбе неколико пута је пљачкана у току рата.

Милоша Вановца, старијег брата мога оца Радована, одвели су и никад се није вратио. Живио је у селу Ђиндићи код Високог, тачније између Високог и Какња (средња Босна). Он је био син Милана Вановца и Илинке. Имао је око 20 година када је убијен.

¹ Добила сам потврду од Миланка Радана Чобовића, који пише књигу о солунцима, да је дјед био носилац тих споменица. О Медаљи Обилића писано је у књизи *Временом нејокоцени*, аутора Милана Мучибабића. Ту се описује како је војвода Степа Степановић ставио Медаљу Обилића на груди мом дједу Ђури Шкрби.

Ђуро Шкрба, фотографија из приватне архиве